

Hit vagy félelem:

- Miért állítja szembe Jézus a félelmet és a hitet? Aki fél, az nem tud hinni?
 - Mit választott Jairus a kétségbeesés helyett, amikor lánya haldoklott? Emberi számítás szerint volt-e esélye?
 - Szerinted mire gondolhatott, amikor Jézus segítsége késett a beteg asszony miatt? Te hogyan viselkedtél volna a helyében?
 - Mit érezhetett, amikor meghallotta leánya halálhírét? Természetes volt-e, hogy félelem fogta el?
 - Mi segített rajta?
 - Te milyen helyzetekben szoktál nagyon félni? Mit tehetsz ilyenkor félelmed ellen?
- Zsid. 11.1. Hinni pedig azt jelenti, hogy bizonyosak vagyunk abban, amit remélünk. Aki hisz valamiben, az meg van győződve arról, hogy az a dolog valóságosan létezik, annak ellenére, hogy nem látja.
- Minden lehetséges a hívőnek– Mind a beteg asszony, mind Jairus hittel ment az Úr Jézushoz. A hit nélkülözhetetlen kapocs, melyet csak Jézus adhat. Tőle jön a segítség, de a hit az az út, melyen hatalma a hívőhöz érkezik. Az evangéliumok gyakran írnak erről.
 - Így gyógyult meg a beteg asszony, és kapta vissza Jairus élve leánykáját. Mindketten hit által kapták meg az áldást, melyet Krisztustól vártak.
 - Voltál már valaha nagyon-nagyon szomorú?
 - Mondd el, hogy miért!

Messiás, maga Isten felragyogása.

Jairus leánya nagy beteg, haldoklik. A leány 12 éves: a felnőttkor küszöbén van, lassan Köthetne házasságot. Eddig az apa kislánya volt, most kellene az életnek adni a lányát, ehelyett úgy tűnik, a halálnak kell adnia.

Jairus készült rá, hogy a leánya lassan elhagyja az apai házat, el kell tőle szakadni, de egy boldog elszakadásra készült, nem egy halálosra. Ráadásul egyetlen leánya, ami fokozza a drámát. Jairus nagy tiszteletnek örvendő zsinagógai előljáró.

Körülötte mindenütt tömeg, a zsinagóga többi tisztviselője, nagyhangú írástudók, lesik minden lépését. Mit is tegyen? Mit szólnak a többiek? Jairus leborult.

Van párhuzam az Ószövetségben is arra, hogy Isten embere visszaadja a gyermekét szüleinek, Illés és Elizeus is feltámaszt egy gyermeket. Ilyen hittel borul le.

Olyan furcsa: mi keveset borulunk le. Néha egy kicsit térdelünk, olykor állunk, de a legtöbbit Istennel szemközt ülünk. Kényelmesek vagyunk? Nem vagyunk tudatában, mennyire nyomorultak vagyunk, esetlegesek, koldusok, s mekkora úr Krisztus?

Nem engedjük ezt a belső tudást megjelenni, gesztusokba kifejeződni, nem engedjük az érzelmeket eláradni? Büszkék, okosak, XXI. századiak vagyunk?

Egy idegen helyen olyan jól esik gesztusainkat, érzelmeinket szabadjára engedni. Akár egy zarándokhelyen, akár külföldön. Talán érdemes ezért utazni, olykor a mediterrán gesztusvilágban megfürödni, az arab leborulást vagy japán hajlongást megtanulni, gyakorolni – s ezek után saját katolikus liturgiánkat melyebb lélekkel végezni.

A test a lélek „bábujá”, reálszimbóluma. A lélek kiül a testre, a lélek szól a testen át, de fordítva is igaz: a test rendje, gesztusai visszahatnak a lélekre. Nem szabad félvállról venni az ima, a liturgia, a kultúra testtartásait, gesztusait.

„Órizd meg a test rendjét, a test rendje megőriz téged.” Érdemes megfontoltan figyelni gesztusainkra, mozdulatainkra, visszahat a lélek imájára. És érdemes olykor a rejtekben leborulni, sírni, hosszan térdelni, ha ez úgy őszinte.

Az apa gyermekét félti. „Siess, mert gyermekem haldoklik!” Nagy baj, ha egy szülő azt látja, a gyermeke testileg haldoklik. Nagyon őszintének, sőt krisztusinak kell tartanunk, ha

őszintén felkiált a szülő: „Inkább én mennék el, bár én szenvednék helyette”. A helyettesítő áldozatvállalás nagyon mélyen krisztusi, és félelmetes módon olykor meghallgatásra talál.

Salkaházi Sára is kérte: ha a rendet üldözés éri a zsidók rejtegetése miatt, csak neki essen bántódása, az életét is felajánlja.

Isten meghallgatta, és olykor másokét is meghallgatja. Krisztusban az Isten ugyanezt tette: látva haldoklásunkat, szenvedéseinket, akart velünk, értünk szenvedni. Persze azt még súlyosabb látni, ha a gyermekem lelkileg haldoklik. Ha testileg meg is hal, de jó ember volt, találkozunk még.

A fiatal testi halálára egyetlen vigasz: az Isten nem marxista, nem a leélt ledolgozott éveket nézi, hanem a szív minőségét. Ha gyermekem jószívűként halt meg, még találkozunk.

Ha viszont lelkileg haldoklik, az nagy baj. Hány szülő jön a paphoz: „atya siessen, beszéljen velem, a gyermekem ugyanis lelkileg haldoklik. Nem így indítottam, nem így neveltem, most iszik, nem dolgozik, nem szereti a családját, hitetlen lett, szomorú, lelki beteg lett, tehetetlen vagyok.”

Az ilyen szülő lelkileg ugyanígy kiterítve, kínok között látja beteg gyermekét, mint Jairus. Nagy vigasz a mai evangélium a szülőknek: a végsőig érdemes bízni, a gyerek mellett kitartani, gyermeke gyógyulásért a végsőig érdemes kopogtatni az Atya szívének ajtaján, Jézus Krisztus által.

Vannak csodák, gyógyulások, sőt a lelkileg halottnak hitt gyerek feltámadása is lehetséges – csak legyen mellette valaki, aki állandóan biztatja, aki nem mond le róla, aki többre tartja méltónak, aki várja, aki kiimádkozza feltámadását.

Nagy hit az, hogy valaki az Atya szívének ajtaján kopogtasson naponta gyermekéért. Keserű kimondani, de olyan szülő is van, aki azt mondja: azt sem bánna, ha a gyerekének valami baja lenne, csak térne észhez, javulna meg.

Tudja az Isten, kit hogyan támasson fel. Ennek az apának és az idős generációnak a könnyei persze figyelemztetések is a mai szülőknek: aki nem akarja lelkileg haldokolni, vagy halottan látni gyermekét, az okosan neveljen.

Jairus nem tudta pontosan, mi lesz, de fontosnak tartotta, hogy Jézus legyen ott. Minden súlyos beteg mellé azért akar a pap odalépni, azért kell a betegnek vagy hozzátartozóknak kérni a betegek kenetét, mert ugyanezt akarjuk: nem tudjuk pontosan, mi lesz, de Jézus legyen ott.

A betegek kenete nem jelenti, hogy az illető meg fog halni, de azt sem, hogy mágiaként meggyógyítja. A kiszolgáltatás során a pap azért imádkozik, hogy erősítse meg, állítsa talpra a beteget: ez jelentheti a földi életet, de a mennyeit is.

Az ember és hozzátartozói mindkettőt jobban el tudják fogadni, azt is, ha élni kell még, azt is, ha menni kell ha Krisztus ott van. Ha meg kell halni, akkor jól akarunk meghalni: kiengesztelődve Istennel és felebarátinkkal, megerősödve a Szent Útravalóban, felajánlva szenvedéseinket bűneinkért, szeretteinkért.

Ilyen kettős értelemben érthető Krisztus szava is Jairushoz: „a lányod megmenekül”. Mit jelent ez? Meggyógyul ebben a világban, vagy megmenekül, azaz ha meg is hal, Istennél megmenekül? Pont ezen kétértelműség mögött húzódó bizonyosságban bízunk: bárhogyan is alakul, Istennél megmenekülünk. Minden többértelműség előtt ezért keressük Istenünk jelenlétének egyértelműségét.

A vérfolyásos asszony

Ha látunk egy közel keleti temetést a híradóban, szembetűnik a tömeg, a lökdösődés. Jézus körül is ilyesmi alakulhatott ki helyenként, fáradni kellett azért, hogy ilyen helyzetben is találkozzanak vele, megérintsék.

A tolongó tömeg persze szeretetből, rajongásból keresi Jézus közelségét. A tömeg rajongása felspannolja az egyént is. Ahol sokan gyűlnek össze valaki köré, az értékes lehet, az figyelemfelhívó.

A beteg asszony vére szétfolyik: vele folyik szét az élete, az ereje, az ideje. Az ember alaptapasztalata, hogy szétfolyik az élete. Nem tudjuk gépiesen megtölteni időbeosztásunkat.

A kamaszt összekuszálják az életlehetőségek, az idősödőt nyomasztja az idő szaladása, az ember állandó drukkot érez, a világ teljesítménykényszerben szorong: meg kell fogni az életemet.

Ha az ember igazán meg akarja ragadni az életét, akkor Krisztust kell megragadnia. Az asszony markoló mozdulatában ez is lehetett. Aki meg akarja menteni életét, annak nem a saját véré, saját önmagát, idejét, lehetőségeit kell megragadnia, hanem önmagán túl, Krisztust.

Az asszonytapintattal közeledik Krisztushoz. Tudta magáról, hogy tisztátalan, s nem akarta Jézust is tisztátalanná tenni érintésével. Aki ugyanis tisztátalanhoz ért, annak sok megtisztuláson kell átmennie, mire újra tiszta lesz.

Ezt a kellemetlenséget nem akarta az asszony Jézusnak, a hitén túl ezt tekinthetjük tapintatnak is. A tapintat tud bánni a dolgokkal, az emberekkel, és az igazsággal is. Nem akarja túlterhelni a másik embert, csak annyit tesz, amennyi elkerülhetetlenül fontos.

Egyáltalán nem keresztény erény az „ami szívemen a számon” mentalitás. Nem erény kibüfögni azt, ami éppen kavarg a gyomrunkban (nem a szívünkben). A tapintat tudja, hogy a másikhoz hogyan szóljon, közeledjen, mert a kettőnk javát akarja. Aki csak önmagára van tekintettel, de a befogadóra, a másokra nem, az nem csak tapintatlan, hanem kérlelhetetlen, végső soron önző. Csak a maga érzéseivel törődik, a maga véleményével, a másikkal nem. A tapintat a közös jót akarja, nem az ego csörtetését. Tapintatból igenis lehet és kell kímélni a másikat: sokkal gyöngédebb világunk.

Jó lenne, ha azt lesnének, hol kímélhetnénk egymást, ahelyett, hogy hol tehetne többet a másik, hol terhelhetném meg a másikat, hol húzhatok előnyt, hasznot a másiktól.

A nő betegsége nem olyan, mint a vakság, hanem intim betegsége van. Nem szívesen tárja az emberek, főleg nem férfiak elé. Természetes, hogy az intim betegségét intimen is akarja kezelni. Nekünk is vannak ilyen intim bajaink, vannak olyan félelmeink, amikkel nem akarjuk környezetünket terhelni. Van a múltunkban olyan tövis, amit nehéz lenne feltárni. Vannak bűneink, amiket szégyellünk.

Az ilyen intim bajokkal tudni kell élni. Krisztus arra bátorítja az asszonyt, hogy nyíltan vállalja. Mondja el először is Istennek a baját: minden intim bajunkat a legigazabban Istennel tudjuk megosztani, megbeszélni.

Akinek nincs Istene, hogyan kezeli az intim lelki gondjait? Magában forogtatja csak, legyint rá, vagy hagyja robbanásig összegyűlni, netán gyógyszer szed rá?

Isten közelsége nem csak a látványos bajokra fontos, hanem főleg a belső lelki bajokra. Pótolhatatlan ezért az ima, a lelki sóhaj, a virrasztás.

Bár csak olyan lázasan, tolakodóan, elszántan akarnánk imádkozni, a templomba menni, Krisztus közelségét keresni, ahogy ezt az asszony tette intim bajában.

Az asszony titokban érintette meg Jézus ruháját. Mivel tisztátalannak számított, ezért peremvidékre került, az emberek eltávolodtak tőle, kiszakadt a kapcsolatok világából, az orvosi költségek miatt elszegényedett, sápadt volt, vérszegény. Megszokta, hogy ő egy senki.

És úgy kereste a gyógyulást, ahogy eddig is élt. Hogy szemtől szembe találkozzon egy nagy emberrel, hogy szemtől szembe kérjen időpontot, kegyet, azt nem is remélhette, hiszen ő nem valaki, mint Jairus.

Úgy kereste Krisztus közelségét, ahogy a senki: a tömegben, lopva, furakodva. Úgy vélte, neki csak így jut Jézusból: lopva, észrevétlenül, mert ő senki. Amikor Krisztus a nyilvánosság elé állítja, elmondhatja vele a baját, és kimondja gyógyulását, akkor visszaállítja az emberek közé, újra valaki lesz.

A senkiből újra valakivé teremtette. Új teremtés ez. Mennyi ilyen sorsot látunk. Krisztus a nyilvánosság elé viszi ügyét, nem csak azért, hogy kiderüljön: már nem tisztátalan, lehet vele érintkezni, hanem azért is: újra fogadja be az emberiség. Ráadásul Krisztus úgy szólítja: „Leányom!” Az ókorban úgy ismerték az embert, hogy „XY leánya”. Amikor Krisztus leányomnak nevezi, akkor magához köti a nőt: „Te már az én, az Isten leánya vagy”.

Helyreállítja az istenkapcsolatot is, nem kell Istentől megvertnek éreznie magát.

Amikor Krisztus a háta mögül előre hívja a nőt, akkor megmutatja a helyét, visszaiktatja méltó helyére: előre, a nyilvánosság elé, Krisztus szemei elé., A te helyed itt van, elől, s nem hátul, a peremvidéken”. A visszaiktatás így üzenet a népnek is, és a nőnek is. Amikor kihívja a peremlétből, amikor emberi méltó helyére iktatja vissza, akkor ez feltámasztást jelent: lám, ezt a nőt feltámasztja, nem csak a halott kislányt.

Érdemes felvetni azt a kérdést is: kik miatt kellett a nőnek titokban, rejtetten odalopakodnia Krisztushoz? Kik miatt kellett a nőnek megtanulnia, hogyan maradjon életben rejtetten is? Kik miatt kényszerül lopva járni és élni? Akik peremvidékre kényszerülnek, azok sokszor tehetnek róla, de olykor nem.

Olykor ha ott rögzülnek, akkor arról más is tehet. A bűnözők, a romák, a fogyatékkal élők, a szegények: akit oda is kényszerítenek, az ne csodálkozzon, ha a másik megtanul a peremvidéken életben maradni: nem fizet adót, feketén dolgozik, csal és lop, erőszakos és műveletlen.

A „peremvidéken élés” nyomasztó érzésre hivatkoznak az egyházban azok, akik nem áldozhatnak, mert pl. elváltak és újra házasodtak. Egyesek lopva járnak másik templomba gyónni és áldozni, az egyházból kutasítottak érzik magukat.

Krisztus bátor tettét, ahogy átlép minden rituális előírást, megérinti a halottat és a vér folyó tisztátalant is, talán ma is meg kellene fontolnunk. Krisztus nem fél vállalni a tisztátalan asszonyt és a halott kislány érintését.

Nem fél átlépni a rituális előírásokat, a nővel való érintkezés szabályait: Krisztusban valami feltartóztathatatlan közlésvágy van. Minden akadály szinte provokálja a legyőzésre: azért jött, hogy az Atya szeretetét megmutassa, közölje.

Az Atyának azt a szeretetét akarja megmutatni, aminek nincs határa, nem akadály neki a természeti erő, a gonosz, de a halál, a betegség, és a rituális előírások sem. Ezért mer gyógyítani szombaton, ezért kritizálja az összevert utazót otthagyo papot és levitát az irgalmas szamaritánussal szemben, ezért karolja fel a házasságtörő nőt.

Persze hogy botrány a törvényhez, a szabályokhoz, a keretekhez szokott zsidóknak. Szó sincs róla, hogy Krisztus ne szeretné a rendet, de az Atya mindent felülmúló, feltartóztathatatlan szeretetét úgy kell bemutatnia, mint ami mindenben túlcsoordul. Aki ezt egyszer megérzi, az kezdi sejteni a hegyi beszéd, az ellenségszeretet provokáló képeinek mély dimenzióját.

Krisztus a háta mögül, a rejtekből előre hívja az asszonyt. Nem kell titoktartás. Krisztus éppen így veszi komolyan: a teljes lényed, teljes problémád érdekel. A nő és a „női dolog” így nyer teljes komolyságot. Személyes találkozást akar, nem személytelen mágiát. A hit és a tapintat mögé könnyen el tudnak rejtőzni olyan dolgok, amik szeretik a névtelenséget. Ilyen a mágikus hit. „Elég csak betérnem a templomba, elég megérinteni Szent Péter szobrának a lábát, elég megérinteni az ereklyét –de nem kell Liturgia, gyónás, áldozás.”

Ma is vannak, akik keresztényként hajlamosak a mágikus hitre. Krisztus minden szentségben személyes találkozást akar. A Vele való találkozás a lényeg, az emel fel, búvöl el. A mágikus hit könnyű: megérintem, elutazom, kifizetem, legyalogolom, megcsókolom. Mindegyik arról szól, hogy egyszer megteszem, akkor összeszedem magam, s utána automatikusan működni kell a hatásnak nem kell minden nap imádkoznom.

Krisztus pont ezt nem akarja: személyes kapcsolatot, beszélgetést, imát, szerelmi vallomást, gyötrelmeket, könnyeket akar. A személytelenség mágiája ma is működik: mágikusan vonz az internet adta anonim levelezés, chat-elés lehetősége.

Olyan csábító névtelenül levelet írni, rágalmazni, smst küldeni a tévének. Egy bíboros kifakadása szerint az egyház egyik fekélye a névtelen levelek. Az anonimitás könnyen öl.

Krisztus személyességre hív Isten és a felebarát felé is.

Az asszonynak igenis volt hite, dehogyan gondolkodott mágiában! Jézus köntösének a lelógó bojtját érinthette meg. Ez a bojt az imára emlékeztet, Isten rendelte Mózesen keresztül. A bojtok ezt jelentsék nektek: ha rájuk tekintetek, emlékezzetek az Úr parancsaira, hogy azok szerint járjatok el, ne szívetek és szemetek vágyait kövessétek, s így hűtlenségbe esetek” (Szám 15,39).

A bojt megragadás az ima, a kérés gesztusa, az Ószövetségben többször is megragadják Isten emberén, vagy a zsidókon a pogányok Sám 15,27, Zak 8,23). Az asszony gesztusa tehát hittel teli volt, imádságos megragadása volt ez nem egyszerűen a ruha szegélyének, hanem az imádságot jelentő bojtnak talán Krisztus is ezt vette észre, túl minden lökdösődésen, talán nem is csak az erő kiáradását, hanem ezt a markoló mozdulatot. Ezért mondja Krisztus, hogy hited meggyógyított”, mert valóban hívő megragadás volt ez.

Az asszony gyógyulásából kiderül: a hite miatt gyógyult meg. Azaz nem habozva közeledett Krisztushoz, hanem teljes hittel.

Erre a hitre mondta Krisztus, hogy hegyeket lehet vele mozdítani. Teljes hittel közeledni Krisztushoz nagyon nehéz. Egy egy dologban még könnyebb, de tartósan hinni valamiben, tartósan hittel kérni látszólagos eredménytelenség ellenére az nehéz. Fontos ezért megerősíteni az ilyen embereket, hogy lám: vannak, akiknek sikerült. Fontos, hogy kiderüljön ennek az asszonynak a hite, más is hadd mérítsen belől e, ha majd neki kell teljes hitet elővennie magából.

Fontosak a nagy hitű emberek, nagy hitű nagyapák, kitartó apák, elfogyhatatlan anyák. Fontosak a szentek az életünkben: túl kisiskolás hittananyag lett.

„Leányom, menj békével” így engedi el Krisztus, ezzel az ősi zsidóköszönéssel. Menj azzal a békével, amit most Istenben megtaláltál. A Liturgiáról is így köszönünk el: amit itt megtaláltál, azt vidd a kemény világba.

A kislány meggyógyítása Jairus házában tömeg várta Krisztust. Már készültek énekelni, virrasztani, élezték hangszereiket. Amikor Krisztus azt mondta: „csak alszik” kinevették. Nem mintha Krisztus nem tudta volna, hogy meghalt. Az ókori ember is tudta a halál jeleit, Krisztus nem egy tetszhalottat hozott vissza. Krisztus szava inkább evangélium: innentől minden halál csak alvás, amiből van felébredés!Krisztussal egy egészen új világ köszönt be: az ember számára egészen új.

Ezt a teljesen újat az ember nem tudja higgadtan fogadni: van, akit lenyűgöz, van, aki félre akarja állítani. S van, akik kinevetik, mint a mai evangéliumban. Vele egy eddig ismeretlen hatalom jött el, akinek a halál is csak alvás. Ezt az ember semlegesen nem tudja fogadni: sokan izgulni kezdenek, mások ledöbbennek, és vannak, akik nevetnek.

Krisztussal paradigmaváltás következett be, olyan mértékben egészen újat mond, mint Kopernikusz vagy Kolumbusz.

Innentől minden kulcsfogalmat át kell préselni Krisztus tanításán, a kereszthalálán és feltámadásán. Újra kell definiálni az embert, az értelmet, a szeretetet, a szenvedést, a halált, a

boldogságot. Akár megütközünk, akár sírunk, akár megmosolyogjuk: az élet Krisztusban van, minél hamarabb átáll a gondolkodásunk, annál hamarabb kezdünk valódi életet élni. Itt az idő, hogy felébredjünk! A siránkozó tömeg valójában jót akart: osztozni a család fájalmában.

Persze a szerető rajongáson túl a tömeg lehet akadály is abban, hogy odajussunk Krisztushoz, ha kineveti, megveti, eltántorít tőle. Ma is vannak tolakodó akadályok, amik Isten és közém tolakodnak: az emberek, a munka, a pénz, a betegség, a teendők. Tolakodnak, falként elválasztanak Istenemtől, ha olykor nem furakodok át rajtuk, hogy az igaz Istent megérintsem, mint a vérfolyásos asszony, vagy a bátor Jairus.

Ő Úr, mindig jelen van, de ha akar, csak akkor szól. Fáradni kell azért, hogy a tömeg vagy a sivatag ellenállásán keresztül eljussak Istenhez. Aztán ha megjelenik, akkor meg kell ragadni, ahogy a beteg asszony is tette.

Bismarck mondását a német újraegyesítésnél idézte Helmuth Kohl: „Ha Isten áthalad a történelmen, meg kell ragadni a kabátja csücskét!” Mindkét bajba jutott emberünk keresi Isten közelségét: az egyik szemérmesen, a másik nyíltan. Keressük nyíltan ma is Istenünk közelségét a templomban, a szentáldozáskor, a zárandoklaton, a szertartásokon, de keressük szemérmesen is. Ki ne sírt volna már négyszemközt az Istennel? Jó csendben imádkozni munkába menet, munka közben, lefekvéskor, vagy esti séta idején.

A gerázaiak elküldték Jézust, a távolságot választották, vélhetően ezért lett köztük ilyen súlyosan ördögtől megszállott, és lesz a későbbiekben is.

Jairus és az asszony Jézus közelségét választotta, ez válik javukra, gyógyulásukra. Jézus közelsége felemel, szeret, biztat, kritizál, vigasztal, erőt ad.

Pótolhatatlan volt akkor is, és ma is sem pótolja semmilyen kulturális rendezvény, sportesemény, vasárnapi program. Attól rosszabb nincs, ha nem érzem magamon Krisztus szerető, biztató tekintetét, ha nem tudom barátságban magunkat.

Alakuljon bármi is rosszul az életben, ha Krisztus baráti közelsége velem van, el tudom viselni emberségesen, tudok dolgozni, szeretni, szenvedni, sőt, meghalni emberségesen.

A jó élet nem a külső körülményektől függ. A jó élet belül dől el. A két történet egybeszerkesztése mesteri mű. Sok a hasonlóság: két probléma, a halál két síkja van jelen, mindkettőt érinti a 12-es szám, mindkettőt megérinti Krisztus, van egy kedves szava hozzájuk, mindkettőt feltámasztja az életre.

Van persze fordított irány is: Jairust a nyilvánosságból vezeti be az intimszférába, az asszonyt az intimszférából a nyilvánosságra. Mindkét oldal fontos.

A tömeg akadály lehet Krisztus őszinte keresésében. Jairust Krisztus a legbelső szobába hívta: amikor Jairus leborult Jézus lábai elé, a körülvevő zsidók talán megszólták, majd közölték vele a halálhírt, Krisztus beszélgette lelke belső szobájába: „ne félj, csak higgy ne törődj mások véleményével, megszólásával, csak a szívedre hallgass”.

Előbb szóban, aztán tettben is behívja a benső szentélybe. A nevető tömeg elől is behívja Jairust a belső szobába: csak ő, az anya és 3 apostol lesz a csoda tanúja. A fecsegő tömegben, a hangos szóbeszédben nincs helye az intim csendnek, a csodának. A belső szobába kell menni mások véleménye és zaja elől.

Krisztus számtalan helyen bátorít arra, hogy ne törődjünk a külső véleményekkel, a belső szobában, a szentélyben, a szívünkben keressük az igaz életet. Megdicséri a szerényen imádkozó vámost, felértékeli a csöndesen 2 fillért adakozót, a rejtekben való imára biztat.

Jézus elrejtve teszi a csodát, a kevesek, a mély érzésűek, a szülők, az apostolok szeme láttára teszi.

Mint a kánaáni menyegzőn: csak a szolgák voltak a tanúi, nem az urak, nem a tömeg. Krisztus azóta is így tesz: az eukarisztia csodája elzárt marad a tömeg szenzációhajhász szeme elől, csak a beavatottak értik és értéklik. A csodát igazán az egyház érti és értékli.

A kislánynak Krisztus azt mondja: „Kislány, kelj föl!” Mk evangélistánál: „Talita kum!” A „talita” eredetileg kis báránykát jelent, kedveskedő megszólítása ez a kislánynak.

Azaz Krisztusnak nem csak a vérfolyásos asszonyhoz, hanem a kislányhoz is kedves szava van.

Majd azt mondja: „Adjatok neki enni” –utasítja Krisztus a szülőket. Utalás ez arra, hogy aki eszik, az nem kísértet, itt valódi feltámasztásról van szó. De utalás ez arra is: az étkezés összetartja a testet és a lelket, a családtagokat egymással, az embert Istennel.

Az együtt étkezés ezért fontos Krisztusnak: gyógyítja magát az embert, gyógyítja a közösséget egymás felé, de gyógyít Isten felé is. Az egész Eukarisztia nem más, mint egy étkezés: gyógyít engem, gyógyítja a közösséget egymás felé, és gyógyít Isten felé. Persze aprofán étkezésre is igaz. Az „Igyunk csak egy kávé”, „Beugrom egy kávéra...” találkozások szintén csodákra képesek!,,

„Most vagy soha” –gondolja Jairus és az asszony is. Jairus töpreng: Mit gondol a többi zsidó? Az asszony is töpreng: vajon észreveszik? A döntéshez bátorság kell és kockázat, mert ezen múlik a további élet.

Ezért ha minden megfontoltság után elérkezik a váltó ideje, akkor dönteni kell: „Most, vagysoha!”A történet két nőről szól, igazán egyik sem tud élni. Az egyik halott, a másik szinte az. Az egyiket már senki nem szólítja „leányomnak”, hiszen meghalt, a másikat már régóta kivetették, nem tartozik a közösségbe, nem lánya, felesége, testvére, barátja senkinek.

Mindkettő végül is tisztátalanná válik: nem érinthető sem a halott, sem a vérfolyásos. Mindkettő a gyógyulást csak úgy nyeri el, ha tesznek érte. Jairusnak meg kellett gondolni a többi zsidó előtt: bármit is gondolnak, nekem itt és most a lányomért meg kell tennem, most vagy soha –s nyíltan leborult, s megvallotta kérését.

A másik nőnek is tennie kellett: most vagy soha, és odafurakodott a tömegen keresztül Krisztushoz. Neki is a maga módján tenni kellett. Az első lépéshez kell nagy bátorság: nyíltan vagy rejtetten, de lépni egy nagyot Krisztus felé.

Ez kockázatos: kinevetnek a többiek, - És? A Sátán csapdája, h. istent gyengének mutatja be és mi ezt el hisszük. Ebből következik, h. a keresztény ember gyenge, kimosolyogni való ember.

A gyógyulni akarókat nem Krisztus válogatta ki a tömegből: nekik kellett odamenni hozzá. A feltámadás az első lépésünkkel kezdődik.

Krisztus figyelmet ad mindkét betegnek. A nőt a rejtekből előre hívja, a kislányhoz elmegy. Óriási példa, bátorítás ez nekünk: adjunk mi is figyelmet, teret, időt a másíknak.

Fel kell vállalnunk a hangosan segítséget kérőket, de merjük észrevenni a segítséget csöndesen kérőket is.

A jövő az, ha ott észrevesszük a néma sikolyukat, ahol élnek, szenvednek, éheznek, harcolnak, betegek. Ott észrevenni és ott segíteni.

Mindkét beteg kapcsolatra képtelen: az egyik haldoklik,a másik nem érintkezhet emberrel. Kiszakadnak a szeretetből.

Haldoklik mind a kettő, mert kiszakadnak a szeretetkötelékekből! Éppen ebbe állítja vissza őket Krisztus: életet ad, közel megy a beteghez és a szenvedőkhöz.

Ha már nincs is mit tenni, akkor is ott kell lenni mellette. A jelenlét az nem semmi, és nem a legkevesebb.

A jelenlét igenis sokat jelent: üzenem, hogy veled vagyok, osztozom sorsodban, nem hagylak magadra. Ha nem is tudok mit tenni az érdekedben, de veled vagyok, szeretlek.

A történet középpontjában nem az emberek, hanem Ő maga áll.

Krisztus érintésére nekünk is szükségünk van. Nem egészséges emberek vagyunk egy egészséges világban, nekünk is szükségünk van az Ő érintésére, gyógyító közelségére. Istentől egy érintés elég a feltámadáshoz.